

uegnede (Rentetilskuddet), dels vilde kræve indgaaende Overvejelser, syntes mere afgørende at tilrettelægge Konverteringen paa en saadan Maade, at den dermed forbundne Risiko kunde afvikles, uden at Bankernes Soliditet eller Likviditet blev svækket. Forudsætningen herfor var først og fremmest, at der blev meddelt visse *Dispensationer fra Bank- og Sparekasselovgivningen*. Der vilde dernæst antagelig ikke være nogen Betænkelighed ved at forøge *Krisefondens Andel i Garantikonsortiet* fra en Ottendedel, som det var paatænkt, *til en Fjerdedel* og lade denne Obligationsmasse gaa efter de af Bankerne overtagne Obligationer. Beholdningen vilde i værste Fald ikke blive større, end at Staten eventuelt vilde kunne borteliminere Kursrisikoen ved at holde Obligationerne, indtil de efterhaanden blev udtrukket. Endelig var fra Bankside fremhævet Betydningen af, at der gennem Aftaler med Nationalbanken blev sikret Garantikonsortiet en *rundelig Afviklingsperiode og en fast lav Rente*, der tillod gennem en passende Rentemarginal i nogen Grad at imødegaa et eventuelt Kurstab.

Det foresloges da som et skitsemaessigt Forhandlingsgrundlag: »at *Konverteringsloven* gennemføres med eventuelle fornødne Ændringer, at meddele de nødvendige *Dispensationer* fra Bank- og Sparekasselovens Bestemmelser vedrørende Regnskabernes Opgørelse, hvilket formentlig maa ske ved Lov, at forøge *Krisefondens Garanti-Andel* fra en Ottendedel *til en Fjerdedel* og at lade denne Andel gaa sidst, at medvirke til, at der gennem Aftaler med Nationalbanken sikres Garantikonsortiet en *Afviklingsperiode paa 10 Aar*, og at Konsortialrenten sættes saaledes, at der kan opspares en vis Risikomargen, at man gennem en passende Bevilling iværksætter en effektiv *Propaganda for Konverteringen*, hvorigennem man — paa samme Maade, som det er sket andetsteds — indskærper, at det er nationalt fortjenstfuldt at medvirke til Gennemførelsen.«

I Slutningen af Fællesudtalelsen tilføjedes, at der maaske kunde være Anledning til ogsaa at undersøge Muligheden for at erstatte det 5-aarige Rentetilskud med en 3-aarig eller 5-aarig Rentegaranti.

Statsministeren lovede at forelægge Udtalelsen for sine Ministerkolleger og Nationalbanken.

Statsministerens Svar til Udvalget forelaa den 22. August. Det fremgik heraf, at Nationalbankens Direktion havde anmodet Handelsministeriet om at faa en skriftlig Tilkendegivelse om Sagen. Heri anførte *Ministeriet*, at medens Regeringen kunde tiltræde de paatænkte Dispensationer fra Bank- og Sparekasselovgivningen og Etablering af en Afviklingsperiode, vilde Overførelsen til Staten af større Dele